

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobců **a) F. P.**, v řízení zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 33, a **b) J. O.**, v řízení zastoupeného JUDr. Gabrielem Žilinským, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 33, proti žalovanému **Hasičskému záchrannému sboru Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Schweitzerova 91, o žalobách proti rozhodnutím ředitele žalovaného ze dne 18.3.2011 ev. č. 2-7/PAM-2011 a ev. č. 2-9/PAM-2011, ve věcech služebního příjmu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ředitele Hasičského záchranného sboru Olomouckého kraje ze dne 18.3.2011 ev. č. 2-7/PAM-2011 a ev. č. 2-9/PAM-2011 se **zrušují** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 23.254,57 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta se sídlem Praha 1, Vodičkova 33.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 19.140,57 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Gabriela Žilinského, advokáta se sídlem Praha 1, Vodičkova 33.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Vymezení předmětu řízení

A.a.

Žalobce a) se podanou žalobou (vedenou původně zdejším soudem samostatně pod sp. zn. 38 Ad 56/2011) domáhá přezkumu rozhodnutí ředitele žalovaného (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 18.3.2011 ev. č. 2-7/PAM-2011, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ředitele kanceláře ředitele žalovaného (dále jen „služební orgán I. stupně“) ze dne 30.12.2010 č.j. 1-371-59/PAM-2010, kterým byly žalobci a) pro období od 1.1.2011 do 31.12.2011 určeny složky příjmu, m.j. pro tuto dobu stanoven osobní příplatek ve výši 1.150,- Kč a zvláštní příplatek ve výši 1.600,- Kč.

Namítá, že:

- 1) snížení osobního příplatku oproti roku 2010 z 2.700,- Kč na 1.500,- Kč a zvláštní příplatku z 2.150,- Kč na 1.600,- Kč nebylo služebním orgánem I. stupně nijak odůvodněno, a to v rozporu s § 122 odst. 1 větou druhou zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném v letech 2010 – 2011 (dále jen „služební zákon“);
- 2) pokud odvolací orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že ke snížení osobního příplatku došlo s ohledem na snížení objemu rozpočtových prostředků žalovanému, jedná se o argument právně irelevantní. Ust. § 122 odst. 1 služebního zákona uvádí jako důvod přiznání osobního příplatku výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. K poklesu kvality nebo rozsahu výkonu služby žalobce a) však nedošlo, jak takovou skutečností není ani argumentováno v napadeném rozhodnutí. Závěry služebního hodnocení žalobce a) přitom

- neodpovídají snížení osobního příplatku, žalobci a) byly navíc přiznány v r. 2010 i odměny svědčící právě o výkonu služby v mimořádné kvalitě a rozsahu;
- 3) pokud odvolací orgán uvádí, že osobní příplatek stanovil podle nových Jednotných pravidel pro určení výše osobního příplatku účinných od 1.1.2011, pak otevřeně přiznává, že osobní příplatek žalobce a) byl snížen, aby byly odstraněny dřívější chyby žalovaného a přiznává se k protiprávnímu postupu v minulosti;
 - 4) ne všem příslušníkům žalovaného byl s účinností od 1.1.2011 osobní příplatek snížen, některým byl dokonce zvýšen. Zvyšování tohoto příplatku některým příslušníkům žalovaného popírá žalovaným tvrzený důvod o nutnosti snížení osobního příplatku pro nedostatek rozpočtových prostředků;
 - 5) vydání nového Pokynu generálního ředitele č. 52/2010 neodůvodňuje snížení zvláštního příplatku žalobci a), neboť rozpětí osobního příplatku vztahující se na žalobce a) nedoznalo oproti dřívějšímu pokynu generálního ředitele změny;
 - 6) pokud byly žalobci určeny složky jeho příjmu na dobu určitou, služební zákon neobsahuje žádné ustanovení určující dobu, na kterou mají být složky příjmu určeny. Má-li kdy být nárok příslušníka omezen, pak to zákon výslovně stanoví. Nestanoví-li tedy zákon omezení nároku, musí být tento stanoven na dobu neurčitou, tzn. na dobu, po kterou jsou podmínky vzniku nároku splněny. Změnu podmínek pak vyjádří příslušný služební funkcionář novým rozhodnutím. Žalovaným zvolený postup považuje žalobce a) za rozporný s § 181 odst. 7 služebního zákona, podle něhož nelze o konkrétním právu či povinnosti účastníka rozhodnout opakovaně bez změny skutkového stavu.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 2) ke snížení osobního příplatku došlo s ohledem na objem rozpočtových prostředků, které byly žalovanému přiděleny na služební příjmy, kdy pro rok 2011 byl tento objem oproti roku 2010 snížen o 10%. Nařízením vlády č. 347/2010 Sb. byl přitom snížen o 10% toliko základní tarif. Takové snížení tedy nebylo dostačující k pokrytí propadu objemu rozpočtových prostředků, proto byl žalovaný nucen snížit i osobní příplatky, a to nejen u žalobce;
- 3) s účinností od 1.1.2011 žalovaný přijal nová *Jednotná pravidla pro určení výše osobního příplatku pro příslušníky HZS Olomouckého kraje zařazené v hodnosti vrchní referent až vrchní asistent* (dále jen „Pravidla“) za účelem zajištění rovného zacházení s příslušníky v souladu s § 77 odst. 8 služebního zákona. Pravidla byla přijata s ohledem na disproporci ve výši osobních příplatků, kdy příslušníci ustanovení na stejných služebních místech vykonávající službu v obdobné kvalitě a rozsahu měli odlišné osobní příplatky (ty jim byly dříve přiznány z důvodu dorovnání propadu služebního příjmu, který vznikl po nabytí účinnosti služebního zákona). Pokud by byla žalobci a) výše osobního příplatku zachována dosavadní výši, došlo by k nerovnému zacházení s žalobcem vůči ostatním příslušníkům. Žalovaný dále zdůrazňuje, že osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu;
- 5) zvláštní příplatek byl žalobci stanoven na základě Pokynu generálního ředitele č. 52/2010. I výše tohoto příplatku byla stanovena s přihlédnutím ke sníženému objemu platových prostředků stanovených žalovanému státním rozpočtem a s přihlédnutím k dodržení rovného zacházení s příslušníky. Příslušný služební funkcionář tak pouze respektoval pravidla daná služebním předpisem [v tomto směru žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.6. 2009 č.j. 6 Ads 129/2008-66¹⁾];

¹⁾ všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz

6) služební funkcionář neví, s jakým objem rozpočtových prostředků bude hospodařit v budoucích letech. Proto žalovaný stanovil žalobci složky jeho příjmu na omezenou dobu - nejdříve s účinností od 1.1.2010 do 31.12.2010 a následně napadeným rozhodnutím na dobu od 1.1.2011 do 31.12.2011. Ust. § 4 odst. 1 služebního zákona hovoří o stanovení počtu služebních míst a o objemu prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný rok na jejich služebnu příjmy. Zákon tak přiznává skutečnost, že objem rozpočtových prostředků je stanovován na jednotlivé roky v různých výších. Změnou objemu rozpočtových prostředků pro rok 2011 tak došlo ke změně skutkového stavu. Změny objemu rozpočtových prostředků tak odůvodňují i časové omezení přiznání jednotlivých složek příjmu žalobce a).

Žalobce a) v replice ze dne 6.11.2013 (krom argumentů uvedených již v žalobě) uvedl, že:

- při přiznávání osobního příplatku nejen zachování rovnosti možné, protože to vylučují podmínky pro jeho přiznání (rozdílná výkonnost jednotlivých příslušníků);
- zdůrazňuje-li žalovaný nenárokovost osobního příplatku, judikatura dovodila, že je-li taková složka příjmu jednou přiznána, stává se složkou nárokovou;
- argumentace rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č.j. 6 Ads 129/2008-66¹⁾ je nepřipadná, když v tehdy posuzované věci byla nově stanovena konkrétní výše zvláštního příplatku pro konkrétní místo pevnou částkou. V nyní posuzované věci však byl zvláštní příplatek žalobci a) snížen v rámci stanoveného rozpětí.

V podání ze dne 31.1.2014 žalovaný dále doplnil svou argumentaci k rovnému zacházení s příslušníky, kdy předložil srovnání osobních příplatků srovnatelných příslušníků. Zdůraznil zásadu rovného zacházení (§ 77 odst. 8 služebního zákona) jako prioritní.

A.b.

Žalobce b) se podanou žalobou (vedenou původně zdejším soudem samostatně pod sp. zn. 78 Ad 15/2012) domáhá přezkumu rozhodnutí ředitele žalovaného (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 18.3.2011 ev. č. 2-9/PAM-2011, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ředitele kanceláře ředitele žalovaného (dále jen „služební orgán I. stupně“) ze dne 30.12.2010 č.j. 1-372-156/PAM-2010, kterým byly žalobci a) pro období od 1.1.2011 do 31.12.2011 určeny složky příjmu, m.j. pro tuto dobu stanoven osobní příplatek ve výši 850,- Kč (oproti výši 1.300,- Kč určené pro rok 2010) a zvláštní příplatek ve výši 1.400,- Kč (proti výši 1.950,- Kč určené pro rok 2010).

Uplatňuje žalobní body obdobné žalobním bodům žalobce a) označeným shora čísly 1), 2), 5) a 6).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Žalobě oponuje obdobně jako v případě žalobce a).

A.c.

Pro skutkovou obdobnost obou věcí podepsaný soud usnesením ze dne 9.1.2014 č.j. 38 Ad 56/2011-32 spojil obě věci ke společnému projednání a rozhodnutí.

B. Skutková zjištění

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že:

- 1) oba žalobci byli v letech 2010-2011 zařazeni na pozici *asistent – hasič strojní služba*,
- 2) a) žalobci a) byl rozhodnutím služebního orgánu I. stupně ze dne 20.1.2010 stanoven služební příjem s účinností od 1.2.2010 do 31.12.2010, kdy žalobci a) byl m.j. přiznán osobní příplatek ve výši 2.700,- Kč, zvláštní příplatek dle § 120 odst. 2 služebního zákona (o který není ve věci spor – dále též „ZP2“) ve výši 500,- Kč a zvláštní příplatek dle § 120 odst. 3 služebního zákona (dále též „ZP3“) ve výši 2.150,- Kč;
- b) žalobci b) byl rozhodnutím služebního orgánu I. stupně ze dne 23.12.2009 stanoven služební příjem s účinností od 1.1.2010 do 31.12.2010, kdy žalobci a) byl m.j. přiznán osobní příplatek ve výši 1.300,- Kč, ZP2 ve výši 500,- Kč a ZP3 ve výši 1.950,- Kč;
- 3) pro rok 2010 byl pro určení ZP2 a ZP3 vydán Pokyn generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ze dne 18.12.2006 č. 15/2006 Sbírky interních aktů řízení generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky (dále jen „gen.hasič.sb.“), ve znění pokynu ze dne 15.1.2007 č. 2/2007 gen.hasič.sb. a pokynu ze dne 30.12.2008 č. 51/2008 gen.hasič.sb., kdy takto byla výše ZP2 a ZP3 ve vztahu k žalobcům stanovena takto:

<i>Funkce</i>	<i>Služební místo</i>	<i>ZP-120/2 (Kč)</i>	<i>ZP-120/3 (Kč)</i>
<i>ostatní</i>		<i>500 – 1500</i>	<i>1000 – 3000</i>

s tím, že pro stanovení konkrétní výše ZP3 bylo jednotlivým služebním funkcionářům uloženo *vycházet z ustanovení na konkrétní služební místo a z charakteristiky tarifních tříd uvedených v příloze č. 1 zákona*;

- 4) pro rok 2011 byl pro určení ZP2 a ZP3 vydán Pokyn generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ze dne 28.12.2010 č. 52/2010 gen.hasič.sb., kdy takto byla výše ZP2 ve vztahu k žalobcům stanovena částkou 500,- Kč a výše ZP3 takto:

<i>Funkce</i>	<i>Služební místo</i>	<i>ČK</i>	<i>ČF</i>	<i>ZP-120/3 (Kč)</i>
<i>hasič</i>	<i>asistent</i>	<i>1.4.</i>	<i>03.01</i>	<i>1 000 – 3 200</i>

s tím, že pro stanovení konkrétní výše ZP3 bylo jednotlivým služebním funkcionářům uloženo *vycházet z ustanovení na konkrétní služební místo, z charakteristiky výkonu služby příslušníků (...) při zohlednění velikosti rizika a četnosti zásahů*;

- 5) s účinností od 1.1.2011 byla pro stanovení osobního příplatku vydána Pravidla, která podle obsahu spisu nebyla publikována v jinak existující Sbírce interních aktů řízení ředitele Hasičského záchranného sboru Olomouckého kraje (dále jen „ol.hasič.sb.“), kde bylo stanoveno bodové ohodnocení mimořádného rozsahu výkonu služby jednak dle absolvování jednotlivých kurzů pro získání odborné způsobilosti a specializačních kurzů, jednak dle jednotlivých vnějších projevů mimořádné kvality a rozsahu výkonu služby;

- 6) a) žalobci a) byly rozhodnutím služebního orgánu I. stupně ze dne 30.12.2010 stanoveny složky služebního příjmu s účinností od 1.1.2011 do 31.12.2011, kdy takto byl žalobci a) stanoven osobní příplatek ve výši 1.150,- Kč a ZP3 ve výši 1.600,- Kč;
- b) žalobci b) byly rozhodnutím služebního orgánu I. stupně ze dne 30.12.2010 stanoveny složky služebního příjmu s účinností od 1.1.2011 do 31.12.2011, kdy takto byl žalobci a) stanoven osobní příplatek ve výši 850,- Kč a ZP3 ve výši 1.400,- Kč;
- uvedená rozhodnutí služebního orgánu I. stupně obsahují shodně ve vztahu k osobnímu příplatku a k ZP3 toto odůvodnění:
Zvláštní příplatek (§ 120 zákona) je stanoven v souladu s Pokynem generálního ředitele HZS č. 52/2010 (...) a s přihlédnutím k objemu mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem na kalendářní rok 2011 podle § 4 odst. 1 zákona. Osobní příplatek je stanoven v souladu s § 122 zákona;
- 7) odvolání žalobců proti rozhodnutím ze dne 30.12.2010 byla zamítnuta napadenými rozhodnutími odvolacího orgánu, v nichž odvolací orgán uvádí, že:
- ke snížení osobního příplatku došlo s ohledem na objem rozpočtových prostředků stanovených státním rozpočtem na rok 2011, které byly žalovanému přiděleny na služební příjmy, přičemž ve vztahu k osobnímu příplatku argumentuje dále shodně jako ve vyjádření k žalobě k žalobnímu bodu 2);
 - zvláštní příplatek byl stanoven na základě pokynu generálního ředitele č. 52/2010, v mezích stanoveného rozpětí, jakož i s přihlédnutím k objemu přidělených rozpočtových prostředků, a to podle § 4 odst. 1 služebního zákona;
 - v napadeném rozhodnutí týkajícím se žalobce a) pak dále uvádí, argumentaci shodnou s vyjádřením k žalobnímu bodu 3).

Mezi účastníky je nesporné (a plyne to též z napadených rozhodnutí), že oproti východiskům pro stanovení osobních příplatků a ZP3 nedošlo u žádného z žalobců ke změně ve kvalitě či rozsahu výkonu služby, ani ke změně rizika či psychické zátěže služby.

C.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.

C.a.

Odůvodnění napadených rozhodnutí a rozhodnutí služebního orgánu I. stupně [žalobní bod 1)]

Namítají-li žalobci nedostatek odůvodnění rozhodnutí služebního orgánu I. stupně, lze žalobcům přisvědčit v názoru, že odůvodnění těchto rozhodnutí je

strohé až kusé. Toto odůvodnění však odpovídá alespoň minimálním požadavkům na jeho obsah, když jsou z něj základní úvahy, jimiž se služební orgán I. stupně při svém rozhodování řídil, zjevné:

- bylo rozhodováno s ohledem na snížení objemu rozpočtových prostředků pro rok 2011 oproti roku 2010;
- služební orgán I. stupně měl při svém rozhodování za to, že při určení konkrétní výše osobního příplatku a ZP3 může postupovat jakkoli, kdy jedinými limity pro jeho rozhodnutí jsou rozmezí stanovená zákonem, rozmezí ZP3 stanovené Pokynem generálního ředitele č. 52/2010 gen.hasič.sb., případně Pravidla.

Strohost tohoto odůvodnění nezabránila žalobcům v podání odvolání, v nichž brojili právě proti těmto východiskům a úvahám služebního orgánu I. stupně.

Krajský soud však především konstatuje, že předmětem jeho přezkumu je řízení před služebními orgány jako celek, tj. řízení před služebními orgány obou stupňů včetně orgánu odvolacího. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí pak krajský soud samozřejmě považuje za procesní vadu (zde by se jednalo o porušení § 122 odst. 1 věty druhé, jakož i § 181 odst. 3 a 5 služebního zákona), nikoli však takové intenzity, aby tato vada nebyla napravitelná v odvolacím řízení.

V odůvodnění napadených rozhodnutí odvolacího orgánu se pak odvolací orgán vypořádal se všemi odvolacími námitkami, jak je žalobci vznesli, kdy právě proti těmto jasně vyjádřeným úvahám a závěrům odvolacího orgánu žalobci brojí podanými žalobami.

Jakkoli tedy krajský soud konstatuje, že rozhodnutí služebního orgánu I. stupně se pohybují na samé hranici přezkoumatelnosti, nedospěl na základě této skutečnosti k závěru, že by uvedeným postupem byli žalobci fakticky dotčeni na svých právech (§ 65 odst. 1 s.ř.s.).

Jde-li pak o odůvodnění napadených rozhodnutí orgánu odvolacího, krajský soud konstatuje, že jeho úvahy a závěry jsou již z napadených rozhodnutí zcela zřetelné. Odvolací orgán popsal, jakými kritérii se při svém rozhodování řídil (ostatní kritéria tak zjevně pokládal za nepodstatná), jak o věci uvažil a k jakým dospěl závěrům. Argumentace žalobců v tom směru, že se při svém rozhodování měl řídit kritérii zcela jinými je pak předmětem soudního přezkumu ve vztahu k ostatním žalobním bodům.

Žalobní bod 1) proto krajský soud důvodným neshledal.

C.b.

Osobní příplatek

[žalobní body 2), 3), 4) a 6) co do osobního příplatku]

C.b.α.

Relevantní právní úprava a použitelnost pracovněprávní judikatury

Podle § 4 odst. 1 služebního zákona systemizací se rozumí stanovení počtu služebních míst včetně počtu míst příslušníků zařazených v zálohách a objemu prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný rok na jejich služební příjmy.

Podle § 4 odst. 2 služebního zákona návrh systemizace připravuje ředitel bezpečnostního sboru v součinnosti se svým nadřízeným. Návrh systemizace je zpracováván v souladu s úkoly, které plní bezpečnostní sbor podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 122 odst. 1 věty první služebního zákona osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu.

Podle § 122 odst. 2 služebního zákona osobní příplatek lze určit až do výše 60% základního tarifu příslušníka.

Podle § 181 odst. 7 věty před středníkem služebního zákona o konkrétním právu či povinnosti účastníka není možno rozhodnout opakovaně bez změny skutkového stavu, nejde-li o přezkoumání rozhodnutí.

Při nedostatku relevantní dosavadní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví se krajský soud zabýval otázkou, do jaké míry je autonomní úprava osobního příplatku obsažená ve služebním zákoně odlišná od obecné platové úpravy představované § 131 zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), resp. § 12 dříve účinného zák. č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o platu“).

Podle § 131 odst. 1 zákoníku práce zaměstnanci, který dlouhodobě dosahuje velmi dobrých pracovních výsledků nebo plní větší rozsah pracovních úkolů než ostatní zaměstnanci, může zaměstnavatel poskytovat osobní příplatek až do výše 50% platového tarifu nejvyššího platového stupně v platové třídě, do které je zaměstnanec zařazen.

Podle § 12 zákona o platu k ohodnocení náročnosti práce a dlouhodobě dosahovaných kvalitních výsledků vykonávané práce lze zaměstnanci poskytnout osobní příplatek. Podmínky a maximální výši stanoví prováděcí předpis vydaný podle § 23.

Zákon o platu byl ve vztahu k osobnímu příplatku proveden ust. § 7 nař. vl. č. 330/2003 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „plat.nař.“).

Podle § 7 odst. 1 plat.nař. zaměstnanci, který dlouhodobě dosahuje velmi dobrých pracovních výsledků nebo plní větší rozsah pracovních úkolů než ostatní zaměstnanci, může zaměstnavatel poskytovat osobní příplatek až do výše 50% platového tarifu nejvyššího platového stupně v platové třídě, do které je zaměstnanec zařazen.

Podle § 7 odst. 3 plat.nař. zaměstnavatel může rozhodnout o zvýšení, snížení, popřípadě odejmutí osobního příplatku v závislosti na plnění podmínek stanovených v odstavcích 1 a 2.

Při srovnání právních úprav obsažených ve služebním zákoně, zákoníku práce a v zákoně o platu (včetně prováděcího plat.nař.) dospěl krajský soud k závěru, že se jedná o úpravy obsahově totožné.

Prakticky doslovně totožné je znění § 122 odst. 1 služebního zákona, § 131 odst. 1 zákoníku práce, § 12 zákona o platu a § 7 plat.nař.

Faktickou (obsahovou) odlišnost neshledal krajský soud ani v rozdílné formulaci § 181 odst. 7 služebního zákona a § 7 odst. 3 plat.nař., když má za to, že obě ustanovení mají za cíl vyjádřit obsahově totéž, tj. že přiznání osobního příplatku je již ze své povahy rozhodnutím zaměstnavatele (služebního orgánu) přijaté s výhradou změny poměrů. Nejedná se tedy o rozhodnutí navždy konečné a nezměnitelné. Změna poměrů, které vedly zaměstnavatele (služební orgán) ke stanovení osobního příplatku, opravňuje zaměstnavatele (služební orgán) ke změně v určení výše osobního příplatku.

Obsahovou odlišnost nelze spatřovat ani v nedostatku výslovné obdoby právě zmiňovaných ustanovení v zákoníku práce, kde jsou tytéž principy ustálené a dlouhodobě dovozovány soudní praxí.

Za této situace dospěl krajský soud k závěru, že i pro posouzení otázek osobního příplatku podle služebního zákona je použitelná judikatura obecných soudů ve věcech pracovněprávních týkající se osobního příplatku podle § 131 zákoníku práce, příp. podle § 12 zákona o platu a § 7 plat.nař.

C.b.β. Pracovněprávní judikatura

Nejvyšší soud při rozhodování ve věcech osobního příplatku podle zákona o platu²⁾ pak např. v rozsudku ze dne 18.12.2008 sp. zn. 21 Cdo 5447/2007, in Soudní judikatura 8/2009, poř. č. 117, vyslovil závěr, že nenárokovou složku platu je charakteristické, že bez rozhodnutí zaměstnavatele má povahu pouze fakultativního plnění; jestliže však zaměstnavatel v souladu s příslušnými právními předpisy vydá rozhodnutí o jejím přiznání a o její výši, je povinen tuto složku platu zaměstnanci v určené výši poskytovat. Osobní příplatek jako nenároková (fakultativní) složka platu se tedy v důsledku rozhodnutí zaměstnavatele o jeho přiznání a výši stává složkou platu nárokovou (obligatorní).

V témže rozhodnutí pak Nejvyšší soud zdůraznil své dřívější judikurní závěry (srov. např. rozsudek ze dne 20.12.2007 sp. zn. 21 Cdo 3488/2006, in Soudní

²⁾ citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na www.nsoud.cz

³⁾ jehož judikurní závěry podepsaný soud při rozhodování pracovněprávních sporů plně respektuje, s nimi se ve své rozhodovací praxi ztotožňuje a ani v typově totožných věcech týkajících se služebního poměru rozhodovaných ve správním soudnictví neshledává důvodů se odchýlit

judikatura 5/2008, poř. č. 65), že zaměstnavatel může přiznáním vzniklý (tedy již obligatorní) nárok na osobní příplatek zvýšit, snížit či odejmout, jen budou-li splněny předpoklady k takovému postupu, které stanoví příslušné právní předpisy. Takovým předpokladem pro změnu výše osobního příplatku je pak podle zákona o platu a plat.nař. jen změna v důvodech, pro které byl osobní příplatek přiznán.

K těmto závěrům se Nejvyšší soud přihlásil i později v rozsudku ze dne 27.2.2013 sp. zn. 21 Cdo 832/2012, v němž zdůraznil, že ke snížení (odnětí) osobního příplatku přiznaného zaměstnanci, který dlouhodobě dosahuje velmi dobrých pracovních výsledků, může zaměstnavatel přistoupit jen tehdy, došlo-li k takovému zhoršení výsledků jeho pracovní činnosti posuzovaných dle množství a kvality. Nerozhodné je přitom i případné porušování pracovní kázně či míra schopností a dovedností zaměstnance, neprojeví-li se v množství a kvalitě odvedené práce.

Konečně pak Nejvyšší správní soud v již odkazovaném rozsudku sp. zn. 21 Cdo 5447/2007 dovedl, že jakkoli se v zákonných ustanoveních (ani v plat.nař.) výslovně neuvádí, na jakou dobu zaměstnavatel smí přiznat zaměstnanci osobní příplatek, je třeba vzít zejména v úvahu, že osobní příplatek neslouží ke zohlednění jednorázového zvýšení pracovních výkonů zaměstnance, ale k ocenění *dlouhodobě* dosahované kvality a množství práce, a že zaměstnavatel může rozhodnout o zvýšení poskytovaného osobního příplatku, jestliže zaměstnanec ještě lépe naplňuje zákonná hlediska, popř. o snížení (odnětí) osobního příplatku, ukáže-li se, že nadále dosahované pracovní výsledky neodůvodňují další poskytování osobního příplatku v dosavadní výši nebo vůbec. Kategoricky pak bylo vysloveno, že přiznání osobního příplatku jen na dobu určitou je v rozporu se smyslem a účelem poskytování osobního příplatku.

Jak již krajský soud konstatoval, tuto judikaturu respektuje, plně se s ní ztotožňuje (jak již mnohokrát vyslovil ve své rozhodovací praxi v pracovněprávních sporech) a ani na půdě správního soudnictví obecně ani v nyní posuzovaných konkrétních věcech neshledává důvody se od ní odchýlit.

C.b.γ.

Stanovení osobního příplatku na dobu určitou

[žalobní bod 6) co do osobního příplatku]

Jak již krajský soud konstatoval, účel a právní úprava osobního příplatku jsou v zákoníku práce, zákoně o platu i ve služebním zákoně totožné.

Ve světle kategorického judikturního závěru Nejvyššího soudu o nemožnosti přiznání osobního příplatku jen na dobu určitou je pak evidentní, že žalobní bod 6) je ve vztahu k osobnímu příplatku důvodný.

C.b.δ.

Snížení osobního příplatku

pro nedostatek rozpočtových prostředků

[žalobní bod 2)]

Z právě citované judikatury současně vyplývá, že snížení objemu rozpočtových prostředků konkrétní organizační složce státu není legitimním důvodem ke snížení či odnětí dosud přiznaného osobního příplatku.

Kritériem pro přiznání, zvýšení, snížení či odnětí osobního příplatku je jen množství a kvalita odvedené práce.

S ohledem na definici výše osobního příplatku v § 122 odst. 2 služebního zákona by bylo možno z uvedeného pravidla připustit jedinou výjimku – případ, kdy by dosud přiznaný osobní příplatek měl nadále přesahovat 60% základního tarifu dotčeného příslušníka. Tím by se totiž výše osobního příplatku ocitla v rozporu se zákonem, protože by musela být redukována právě na 60% základního tarifu dotčeného příslušníka. O takový případ se však v posuzované věci nejedná.

Krajský soud proto uzavírá, že snížení objemu rozpočtových prostředků není legitimním důvodem pro snížení (odnětí) osobního příplatku, a proto je důvodný i žalobní bod 2).

C.b.ε.

Systemizace

(obrana žalovaného odkazem na § 4 služebního zákona)

Odkazuje-li žalovaný na § 4 služebního zákona a dovozuje-li možnost zásahu do již přiznaného osobního příplatku z povinnosti systemizace, je nutno zdůraznit již úvodní větu žalovaným odkazovaného ustanovení. Služební zákon totiž systemizaci rozumí především stanovením počtu služebních míst.

To je v souladu i s obecným chápáním pojmu systemizace. **Systemizace totiž (v obecném chápání) slouží k vytváření organizačních struktur.** Umožňuje v časové ose vytvářet jednotlivá systemizovaná místa včetně příslušných charakteristik a kvalifikačních požadavků. Další užitečnou vlastností systemizace je možnost rezervace a obsazení jednotlivých systemizovaných míst dostupnými lidskými zdroji.

Systemizace tedy nemůže být důvodem či prostředkem ke krácení platových nároků jednotlivých příslušníků ozbrojeného sboru. Argumentem ad absurdum je třeba uvést, že v případě akceptace argumentace žalovaného o nadřazenosti systemizace platovým nárokům jednotlivých příslušníků by v důsledku systemizace mohl být příslušníkovi např. i přiznán základní tarif, osobní příplatek či ZP3 mimo zákonné rozpětí, což by zcela popřelo zákonná ustanovení, která tato rozpětí stanoví.

Krajský soud proto uzavírá, že ani systemizace provedená dle § 4 služebního zákona nemůže sama o sobě ovlivnit existentní platové nároky příslušníka.

C.b.ζ.

Zásada rovného zacházení

[žalobní body 3) a 4)]

Na rozdíl od služebního příplatku (viz v oddíle C.c. níže) služební zákon neobsahuje zmocňovací ustanovení opravňující některého ze služebních funkcionářů stanovit direktivně vyšší osobního příplatku či způsob jejího stanovení.

Akt služebního funkcionáře stanovící taková pravidla proto nemůže mít sílu aktu vydaného (v případě zvláštního příplatku – viz v oddíle C.c. níže) na základě zákonného zmocňovacího ustanovení. Tomu odpovídá podpůrně i fakt, že ačkoli byl takový akt Ředitele žalovaného přijat, nebyl uveřejněn v ol.hasič.sb.

Snahu služebního funkcionáře o vytvoření jednotných kritérií poskytování osobního příplatku a jejich zveřejnění lze jistě označit jako chvályhodnou, když se jedná o snahu o zprůhlednění úvah a závěrů služebního funkcionáře při rozhodování o osobních příplatcích.

Svou povahou (silou) se však jedná jen o stanovení stejných pravidel, jaká může stanovit ve stejné motivaci jakýkoli zaměstnavatel (podléhající právní úpravě o platu) pro přiznávání nenárokových (fakultativních) složek platu, aniž by to mělo přímý dopad na jeho další povinnosti vyplývající z dosavadního přiznání těchto složek (čímž se ze složky fakultativní stala složka obligatorní – viz výše).

Pravidla jako uvedený akt Ředitele žalovaného tak mohou představovat legitimní důvod změny v dosavadní rozhodovací praxi. Taková změna rozhodovací praxe však může působit toliko do budoucnosti (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009 č.j. 6 Ads 88/2006-132, in Sb. NSS č. 1915/2009).

Uvedená změna rozhodovací praxe může i ospravedlnit nerovné postavení jednotlivých příslušníků ozbrojeného sboru pramenící ze skutečnosti, že jednomu z nich byl přiznán osobní příplatek právě před změnou rozhodovací praxe, jinému až po této změně. Změna rozhodovací praxe totiž založí důvod pro závěr, že tito příslušníci nejsou pro účely stanovení osobního příplatku srovnatelní (stejní, totožní).

Lze proto i připustit, že u některého pracovního zařazení bude po změně rozhodovací praxe přiznáván vyšší osobní příplatek než dříve, u některého pracovního zařazení naopak. Pouhé tvrzení, že některým příslušníkům (bez uvedení konkrétního zařazení) byl osobní příplatek zvýšen, zatímco žalobcům snížen, tak nemůže vést ke zrušení napadených rozhodnutí. Žalobní bod 4) proto důvodný není.

Neobstála-li však snaha žalovaného stanovit žalobcům osobní příplatek ve vyšší výši jen pro rok 2010 (srov. oddíl C.b.γ. shora) a může-li změna rozhodovací praxe působit jen do budoucna, uzavírá krajský soud, že taková změna rozhodovací praxe může působit jen vůči osobním příplatkům nově přiznávaným, nikoli vůči osobním příplatkům již přiznaným.

Byl-li tedy pro rok 2010 žalobcům přiznán osobní příplatek v určité výši a nezměnily-li se dlouhodobě obsah a kvalita jimi odvedené práce, pak ani přijetí Pravidel ani aplikace zásady rovného zacházení nemohou být důvodem pro jeho snížení či odnětí.

Z tohoto důvodu krajský soud zamítl návrh žalovaného na doplnění dokazování srovnáním žalobců s jinými příslušníky žalovaného, když takové srovnání nemůže vést k jiným než již vysloveným závěrům.

Žalobní bod 3) proto shledává krajský soud důvodným.

C.c.
Zvláštní příplatek
[žalobní bod 5)]

C.c.α.
Relevantní právní úprava a dosavadní judikatura

Dle § 120 odst. 2 služebního zákona příslušník, který vykonává službu v prostředí s vysokou mírou ohrožení zdraví, jež vyžaduje použití izolačních dýchacích přístrojů, má nárok na zvláštní příplatek ve výši 500 Kč až 1 500 Kč měsíčně.

Dle § 120 odst. 3 služebního zákona příslušník, který vykonává službu spojenou s ochranou zájmů státu, při nichž může dojít k ohrožení jeho života nebo zdraví, popřípadě k jiným závažným rizikům, nebo službu s mimořádnou psychickou zátěží, má nárok na zvláštní příplatek ve výši 3 000 Kč až 6 000 Kč měsíčně v I. skupině a 1 000 Kč až 4 000 Kč ve II. skupině.

Dle § 120 odst. 4 služebního zákona zařazení služebních činností do I. a II. skupiny a výši zvláštního příplatku pro služební místa v bezpečnostním sboru stanoví ředitel bezpečnostního sboru služebním předpisem.

Byť i tato autonomní úprava zvláštního příplatku obsažená ve služebním zákoně vykazuje znaky společné s úpravou zvláštního příplatku obsaženou v § 129 zákoníku práce a § 11 zákona o platu, relevantní pracovněprávní judikatura ke zvláštnímu příplatku prakticky neexistuje, proto je nadbytečné uvedené úpravy srovnávat.

Na rozdíl od osobního příplatku je nutno zdůraznit ust. § 120 odst. 4 služebního zákona obsahující přímé zákonné zmocnění k určení výše zvláštního příplatku pro konkrétní služební místa v bezpečnostním sboru řediteli bezpečnostního sboru, jímž je v posuzovaném případě Generální ředitel Hasičského záchranného sboru České republiky.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10.6.2009 č.j. 6 Ads 129/2008-66 dospěl při výkladu tohoto ustanovení k závěru, že služební předpis vydaný na základě zákonného zmocnění je *typickým výronem služební vrchnosti, resp. velitelské působnosti* (dále jen „výron“) a má normativní povahu. Takovému normativnímu výronu je pak třeba přiznat i dynamický charakter – možnost přizpůsobit se novelizacemi měnícím se podmínkám. Nejvyšší správní soud konečně již v rozsudku ze dne 30.11.2005 č.j. 4 As 43/2004-84 chápe jak zcela přirozené, že v mezích zákonného zmocnění a zákonných limitů je možné podmínky přiznání

zvláštního příplatku a jeho výši blíže takovým výronem upravit a reagovat tak na aktuální potřeby bezpečnostního sboru.

V rozsudku ze dne 10.6.2009 č.j. 6 Ads 129/2008-66 dále Nejvyšší správní soud posuzoval situaci, kdy ředitel ozbrojeného sboru novým výronem stanovil výši příplatku pro konkrétní pracovní zařazení konkrétní (pevnou) částkou. V této situaci dospěl k závěru, že konkrétní rozhodující služební funkcionář již mohl jen příkaz daný uvedeným výronem naplnit; nepříslušelo mu již posuzovat konkrétní míru rizikovosti práce příslušníka ozbrojeného sboru, neboť stanovení pevné částky zvláštního příplatku výronem mu jinou možnost nedávalo.

I právě uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu podepsaný soud respektuje, s ní se ztotožňuje a ani v nyní posuzované věci neshledal důvody se od ní odchýlit.

C.c.β.

Diskreční oprávnění služební funkcionáře

Vycházejí ze shora uvedených judikturních závěrů, má krajský soud za to, že tyto závěry lze vztáhnout nejen na stanovení zvláštního příplatku pevnou částkou, ale též na případy, kdy sice bude výronem stanoveno rozpětí možné výše zvláštního příplatku, avšak novelizací výronu či novým výronem dojde ke stanovení takového rozpětí, které již nebude nadále umožňovat ponechat dosavadní zvláštní přípatek ve stejné výši.

Lze tedy připustit, že novým výronem (novelizací) bude provedena konkrétnější kategorizace pracovních míst se současným stanovením nižšího rozpětí výše zvláštního příplatku pro konkrétní pracovní místo tak, že dosavadní přiznaná výše zvláštního příplatku by byla v rozporu s rozpětím stanoveným novým výronem (např. dosavadní rozpětí 1.000,- Kč až 3.000,- Kč, dosavadní konkrétní výše zvláštního příplatku 2.800,- Kč, nové rozpětí 1.000,- Kč až 2.000,- Kč).

Za problematickou (a dosud judikatorně neřešenou) situaci požaduje krajský soud případ, kdy by novým výronem (novelizací) došlo k přímému snížení konkrétní výše (rozpětí) zvláštního příplatku, kdy podepsaný soud má za to, že v takové situaci by bylo třeba zkoumat důvody přijetí nového výronu (novelizace) – zda se např. rizikovost práce na pracovní pozici v důsledku vybavení bezpečnostního sboru novými ochrannými prostředky a pomůckami výrazně snížilo či nikoli, apod.

Za problematickou (a dosud judikatorně neřešenou) pokládá krajský soud i situaci, kdy by sice došlo ke snížení rozpětí zvláštního příplatku z legitimních důvodů (bez změny kategorizace pracovních zařazení), avšak dosud přiznaný zvláštní příplatek by byl v tomto rozmezí stanoven (např. dosavadní rozpětí 1.000,- až 3.000,- Kč, dosavadní konkrétní výše zvláštního příplatku 2.000,- Kč, nové rozpětí 1.000,- Kč až 2.000,- Kč). S ohledem na skutkové okolnosti posuzovaných případů se však již takovou situací dále nezabýval, neboť v nyní posuzované věci k ní nedošlo.

C.c.γ.

Skutkový stav posuzovaného případu

V nyní posuzované věci došlo k tomu, že oproti výronu č. 15/2006 gen.hasič.sb., ve znění pozdějších výronů, byla novým výronem č. 52/2010 gen.hasič.sb. provedena bližší kategorie pracovních zařazení, kdy dosavadní kategorie *ostatní* byla nově rozdělena na více kategorií, m.j. *hasič – asistent*.

Došlo tak naplnění prvního z požadavků na možnost snížení zvláštního příplatku, nikoli však ke snížení výronem stanoveného rozpětí pro přiznání konkrétní výše zvláštního příplatku pro pracovní místo zastávané žalobci. Jak plyne ze srovnání obou výronů, došlo naopak dokonce ke zvýšení tohoto rozpětí, a to z 1.000,- až 3.000,- Kč na 1.000,- až 3.200,- Kč.

C.c.δ. Závěry

Za této situace dospěl krajský soud k závěru, že vydání nového výronu č. 52/2010 gen.hasič.sb. nezaložilo žalovanému legitimní důvod pro snížení zvláštního příplatku žádnému z žalobců. Závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 10.6.2009 č.j. 6 Ads 129/2008-66 jsou pak s ohledem na shora popsanou skutkovou odlišnost nyní posuzované věci na tuto věc neaplikovatelné.

Jinak nelze než – obdobně jako u osobního příplatku – zdůraznit kritéria pro přiznání zvláštního příplatku podle § 120 odst. 3 služebního zákona. Ta jsou obsažena ve slovech zákonodárce „*vykonává službu spojenou s ochranou zájmů státu, při nichž může dojít k ohrožení jeho života nebo zdraví, popřípadě k jiným závažným rizikům, nebo službu s mimořádnou psychickou zátěží*“.

Krajský soud ani při extenzivním jazykovém, historickém ani teleologickém výkladu v uvedených slovech jako kritérium pro snížení zvláštního příplatku neshledává snížení objemu rozpočtových prostředků.

Žalovaný přitom neargumentuje skutečnostmi, že by služba kteréhokoli z žalobců nebyla nadále spojena s ochranou zájmů státu, že by při ní nemohlo nadále docházet k ohrožení života nebo zdraví některého z žalobců, popř. k jiným závažným rizikům, event. k mimořádné psychické zátěži.

Krajský soud proto uzavírá, že snížení ZP3 z důvodů snížení objemu rozpočtových prostředků je snížením provedeným v rozporu se zákonem.

I žalobní bod 5) proto shledal krajský soud důvodným.

C.c.ε. Stanovení zvláštního příplatku na dobu určitou [žalobní bod 6) ve vztahu ke zvláštnímu příplatku]

Krajský soud má za to, že právní úprava ZP3 sleduje jako svůj účel ohodnocení míry rizikovitosti vykonávané práce, kdy stanovení konkrétní výše ZP3 je pak – jako u stanovení osobního příplatku – rozhodnutím s výhradou změny poměrů.

Bylo by možno připustit situaci, kdy by byl příslušník zařazen na takto rizikovou práci toliko přechodně, na určitou dobu, což by bylo rozhodujícím služebnímu funkcionáři známo již v době stanovení konkrétní výše zvláštního příplatku. Pro takovou situaci pak nelze vyloučit, že by konkrétní výše ZP3 byla stanovena právě jen na dobu, po kterou bude příslušník práci právě v této konkrétní míře rizika vykonávat.

Ani k tomu však v posuzovaném případě nedošlo. Žalovaný netvrdí, že by nějakým konkrétním dnem měl být výkon služby některého z žalobců spojen s nižší mírou rizika, a že by právě takovým konkrétním dnem bylo proto poskytování ZP3 v konkrétní výši ohraničeno.

Krajský soud proto uzavírá, že stanovením konkrétní výše ZP3 pro určité období bez návaznosti na změnu míry rizika vykonávané služby se žalovaný pokusil obejít shora uvedený smysl a účel zákonné úpravy ZP3, proto ani v této části nemohou napadená rozhodnutí obstát. Jak již bylo uvedeno, tyto závěry neznamenají fixaci ZP3 u žalobců v konkrétní výši jednou provždy, změna poměrů spočívající buď ve shora popsané změně příslušného výronu nebo ve změně rizikovitosti vykonávané služby odůvodní i potřebu nového rozhodnutí o konkrétní výši ZP3.

I tuto část žalobního bodu 6) proto shledal krajský soud důvodnou.

D.

Shrnutí a důsledky přijatých závěrů

Krajský soud tedy shledal žalobní body 2), 3), 5) a 6) důvodnými. Části napadených rozhodnutí, které jsou těmito žalobními body dotčeny, pak neshledal oddělitelnými od dalších částí výroků napadených rozhodnutí, a proto napadená rozhodnutí jako celky podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věci podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení jsou služební orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

E.

Náklady řízení

Žalobci byli v řízení plně procesně úspěšní, a proto jim podle § 60 odst. 1 s.ř.s. vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. S ohledem na to, že postavení žalobců v řízení nevykazuje znaky nerozlučného společenství, dělí krajský soud dále náklady podle toho, které z nich přísluší nahradit kterému z žalobců.

E.a.

Náklady žalobce a) do spojení věcí ke společnému projednání a rozhodnutí tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek		2.000,00 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem		
α)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 2.100,- Kč bez DPH / úkon při těchto poskytnutých úkonech právní služby do 31.12.2012:		
1)	příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění do 31.12.2012	4.200,00 Kč
2)	sepis žaloby		
β)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100,- Kč bez DPH / úkon při těchto poskytnutých úkonech právní služby po 31.12.2012:	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění od 1.1.2013	3.100,00 Kč
1)	sepis repliky dne 6.11.2013		
γ)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α) - β)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	900,00 Kč
δ)	DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) - γ)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.722,00 Kč
<i>Celkem</i>			<i>11.922,00 Kč</i>

E.b.

Náklady žalobce b) do spojení věcí ke společnému projednání a rozhodnutí tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek		2.000,00 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem		
α)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 2.100,- Kč bez DPH / úkon při těchto poskytnutých úkonech právní služby do 31.12.2012:		
1)	příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění do 31.12.2012	4.200,00 Kč
2)	sepis žaloby		
β)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600,00 Kč
δ)	DPH 21% z částek uvedených pod písm.		

α) - β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.008,00 Kč
<i>Celkem</i>		<i>7.808,00 Kč</i>

E.c.

Společné náklady žalobců od spojení věcí ke společnému projednání a rozhodnutí do změny zastoupení žalobce a) tvoří náklady zastoupení advokátem, tj.

α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 6.200,- Kč bez DPH / úkon při těchto poskytnutých úkonech právní služby: 1) sepis vyjádření 14.2.2014	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění od 1.1.2013	6.200,00 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	300,00 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) - β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.365,00 Kč
<i>Celkem</i>		<i>7.865,00 Kč</i>
<i>z čehož na každého z žalobců připadá 1/2</i>		<i>3.932,50 Kč</i>

E.d.

Samostatné náklady každého z žalobců od změny zastoupení žalobce a) tvoří náklady zastoupení advokátem, tj.

α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100,- Kč bez DPH / úkon při těchto poskytnutých úkonech právní služby: 1) účast u dnešního jednání	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), (§ 12 odst. 3) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění od 1.1.2013	3.100,00 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	300,00 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) - β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	714,00 Kč
<i>Celkem každý z žalobců</i>		<i>4.114,00 Kč</i>

V této souvislosti soud zvažoval, zda změnou zastoupení žalobce a) bezprostředně před jednáním ve věci (tj. v době od 14.2.2014 do 19.2.2014) u advokátů sídlících na stejné adrese, z nichž nový zástupce žalobce a) byl původně advokátním koncipientem dřívějšího zástupce žalobce a), který je stále zástupcem žalobce b), to vše za situace, kdy zástupce žalobce a) vystupoval u jednání jako substituent zástupce žalobce b), nedochází toliko k vytváření nákladů na úkor neúspěšného žalovaného. Dospěl k závěru, že s ohledem na současnou dikci ust. § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. (sčítání odměn v plné výši) nelze k takovému závěru dospět

ve vztahu k odměně advokáta, takový závěr je však odůvodněn u paušální náhrady hotových výdajů advokáta, která by beze změny zastoupení činila celkem 300,- Kč bez DPH pro oba žalobce celkem, zatímco po změně zastoupení má činit 300,- Kč pro každého z žalobců. Soud proto korigoval shora uvedený výpočet tak, aby náhrada hotových výdajů advokáta činila bez DPH částku 300,- Kč celkem pro oba žalobce, tj. 150,- Kč pro každého z nich:

α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100,- Kč bez DPH / úkon při těchto poskytnutých úkonech právní služby: 1) účast u dnešního jednání	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), (§ 12 odst. 3) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění od 1.1.2013	3.100,00 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 150,- Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	150,00 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) - β) <i>Celkem každý z žalobců</i>	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	682,50 Kč 3.932,50 Kč

E.e.

Společné náklady obou žalobců od změny zastoupení žalobce a) tvoří další náklady zastoupení advokátem – jedinou osobou vystupující současně jako zástupce žalobce a), současně jako substituent žalobce b), tj.

α) náhrada času advokáta zmeškaného cestou z Prahy 1 k dnešnímu jednání a zpět, ve výši 100,- Kč bez DPH / započatou půlhodinu, v rozsahu 14 započatých půlhodin	§ 14 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	1.400,00 Kč
β) náhrada cestovného advokáta osobním automobilem z Prahy 1 k dnešnímu jednání a zpět (bez DPH), při ujetí celkem 752 km, základní náhradě 3,60 Kč / km, spotřebě 6,0 l nafty / 100 km (dle předložené kopie technického průkazu – u spotřeby uváděné dle metodiky ES je průměrnou spotřebou poslední z údajů uvedených v technickém průkazu) a při ceně nafty 36,- Kč/l dle vyhl. č. 435/2013 Sb.	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	2.707,20 Kč 1.624,32 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) - β) <i>Celkem</i> <i>z čehož na každého z žalobců připadá ½</i>	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.203,62 Kč 6.935,14 Kč 3.467,57 Kč

E.f.

Celkové účelně vynaložené náklady každého z žalobců tak tvoří:

<u>žalobce a)</u>		<u>žalobce b)</u>	
dle oddílu	Kč	dle oddílu	Kč
E.a.	11.922,00	E.b.	7.808,00
E.c.	3.932,50	E.c.	3.932,50
E.d.	3.932,50	E.d.	3.932,50
E.e.	3.467,57	E.e.	3.467,57
<i>Celkem</i>	<i>23.254,57</i>	<i>Celkem</i>	<i>19.140,57</i>

E.g.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit jednotlivým žalobcům na náhradě nákladů řízení shora uvedené částky, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 o.s.ř. k rukám vždy toho advokáta, který ke dni rozhodování soudu toho kterého z žalobců v řízení zastupoval.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 2 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 19. února 2014

:

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu